

Dolus Sororis

Soluppgången har alltid verkat vara något speciellt. Ur ett oöverskådligt mörker kommer ljuset igen, men få människor är medvetna om hur viktigt detta ögonblick är. Människor sover sig igenom den viktigaste delen av sin existens - förändringen i det tillstånd vi befinner oss i, som strålar som tittar fram bakom molnen efter en katastrofal storm, borde sporra oss till handling. Vi har lärt oss att skygga för händelser som vid första anblicken inte har någon djupare mening, men är det inte så att allting betyder något? Till och med den mest ordinära soluppgången i världen.

Stas tittade på den varje dag och tänkte på samma sak om och om igen. På ett annat liv som han skulle vilja uppleva någonstans längre bort, där ingen känner honom, och på vad han skulle kunna åstadkomma där. Han tänkte också på vilken stor förlorare han var. Hans far, som var en förebild för alla män, hemsökte honom hela tiden med sina hån. Allt han kunde höra var hans skratt fyllt av förakt när pojken visade honom sina nya verk. Han hatade dem.

- Min son, ingen här bryr sig om något sådant. Ingen vill ens titta på eller än mindre köpa dina smycken. Det är inte användbart. Gör något annat bättre och slösa inte bort råmaterialet. - brukade han säga.

Det var vid sådana här tillfällen som Stanislaw insåg hur mycket han hatade det och önskade att hans mamma skulle komma tillbaka. Hon dog när hon födde sitt andra barn, som inte fick se en enda soluppgång. Detta förvånade ingen, eftersom sådana situationer är vanliga. Men det förändrade inte det faktum att han saknade den värme hon förde med sig in i hyddan. Hon var som en solstråle som bröt igenom de mörka molnen efter en storm, men ibland var hon den fara som kunde komma. Det var hon som väckte honom tidigt på morgonen så att de tillsammans kunde klättra upp på taket för att se vad hon var - den uppgående solen. Det var vad hon var. Hon var magnifik.

Trots att hans ögonlock rörde sig med ljusets hastighet kunde pojken inte hindra en tår från att rinna nerför hans kind. Han torkade bort den och började resa sig från den mossbeklädda takpannan. Efter moderns död hade han och hans far flyttat till stadens centrum och lämnat hela sitt liv här, mitt ute i skogen. Det var därför Stanislaw kom hit så ofta, för det var den enda plats där han kunde vara sig själv.

Han gav sig av i riktning mot Toruń. Han skulle precis börja sitt arbete i familjens hantverksbutik. En dag som alla andra. Kunderna kom och gick, i stort sett nöjda, och hans far var nöjd med den situation han befann sig i, men sanningen är att det inte skulle ha lyckats om det inte hade varit för Hansan - det var en möjlighet inte bara för dem, utan för hela staden. Tack vare detta var Toruń livligt. Fartyg som anlände med vackra tyger och andra nästan exotiska föremål kompletterade landskapet perfekt, och milda leenden syntes på invånarnas ansikten. En sann idyll.

Hans stunder på jobbet passerade mycket snabbt men rutinmässigt. Pojkens favorittid på dagen närmade sig, nämligen stängningen av verksamheten. Han stannade då kvar på fabriken i ytterligare några timmar - ibland försökte han komma på ett nytt projekt som han skulle försöka slutföra i hemlighet för sin far, och ibland satt han bara ensam med sina tankar. Han klagade inte över att han kände sig ensam, för det gjorde han aldrig riktigt. Han var inte omgiven av så många människor, men han stötte på andra mystiska varelser varenda gång. Han råkade tillbringa tid med rådjur, ugglor och till och med möss. Han kände sig fridfull bland dem.

Hans drömmar avbröts av en tyst och osäker knackning på dörren. Han hade inte för avsikt att öppna den, det var sent, men främlingen stannade inte, så han reste sig och gjorde det till slut. Han hade inte väntat sig det han såg. Framför honom stod en kvinna som såg ut som han.... hans mor. Hon höll ett ljus i sina händer, så han lade märke till hennes ljusa, lockiga hår och bruna ögon. Hans intuition sa åt honom att åtminstone stänga dörren lite, som fortfarande var vidöppen för en stund sedan.

•Vad kan jag göra för dig? - frågade den unge mannen osäkert.

•Stanislaw? Snälla, släpp in mig. Jag vet att du inte minns mig så väl, men både du och jag är på väg att råka illa ut. - Hon vädjade - jag ber dig att göra det.

Han gjorde det. Han visste inte varför, men han kände att det måste ske. Han släppte igenom henne och hon kom in, tydligt lättad.

•Stachu! Du vet inte ens hur glad jag är att du satt här. Du räddade förmodligen mitt liv. Du förstår, det var meningen att jag skulle tillbringa ännu en vacker natt mellan träden i utkanten av staden, men i natt missade jag mitt val. En vargfamilj promenerade i närheten och ville också tillbringa natten där. Så jag, en god människa, började springa åt andra hållet. Just det, springa... ja, jag sprang och de följde efter mig som galningar.

•Kvinna, vem är du? Jag minns inte att vi kände varandra, så innan du berättar din livshistoria, varför inte... presentera dig själv först?

•Så du känner mig inte ens? - Det fanns förvirring i hennes ansikte.

Stanislaw förstod verkligen inte varför han skulle associera henne. Det hon sa var helt obegripligt, och det faktum att hon visste var han skulle befinna sig nu var skrämmande i sig. Pojken började sakta röra sig bort mot djupet av rummet där verktygen fanns, för att skydda sig i händelse av fara. De närmaste minuterna gick mycket långsamt och besvärligt. Den ena väntade på att den andra skulle röra på sig. Vid ett tillfälle slutade kvinnan att se Stanislaw i ögonen. Istället riktade hon en tom blick mot väggen bakom honom. Hennes ansiktsuttryck förändrades för ett ögonblick och tårar kom i hennes ögon... tårar?

•Åh, jag är ledsen, jag... - tystnaden bröts av främlingen. - Jag är ledsen, jag... Jag borde inte ha kommit hit överhuvudtaget. Det är bäst om vi båda glömmet det här. - sa hon med en suck och gick sedan mot dörren.

•Vänta, vänta. Gå inte. - Stanislaw kände först inte igen sin röst, som var fylld av ilsken upprördhet. - Du kom hit för att du säger att jag ska minnas dig för att du minns mig. Men nu ser jag dig för första gången. Kvinna, vad tycker du att jag ska göra? Falla i dina armar? - pojken irritation fångade definitivt uppmärksamheten hos kvinnan, som hade lyckats ge upp tanken på att lämna byggnaden. - Jag vet inte vad du heter, men du vet uppenbarligen vad jag heter av någon okänd anledning. Jag är glad att du inte blev uppslukad av vargar, det är en ganska obehaglig död, men jag vet inte hur du visste att jag skulle vara HERE....

•Dorota. - avbröt hon honom plötsligt. - Mitt namn är Dorota.

•Okej, Dorota.

•Stasiu, jag kan förklara allt detta för dig, men det är bäst att du sätter dig ner.

Så han satt stilla medan Dorota började sin berättelse. Den började oskyldigt nog - med hur hennes nomadliv såg ut. Hon jagade själv och sov mestadels utomhus. Hon nämnde ingenting för sin familj. Det verkade som om hon helt enkelt inte hade någon. Det som var svårt att förstå var hur kvinnan klarade sig på egen hand. Vid någon tidpunkt började Stanislaw tröttna på den här berättelsen.

•Förlåt mig, men - han avbröt henne. - Varför kommer du inte till saken? Jag är glad att du klarar dig på egen hand, men jag vet fortfarande inte vem du är.

•Ah... detaljer. Jaha, ja... Så där. Jag är inte glad över att du fick reda på det från mig. Jag borde inte vara ansvarig för det här, men jag har tagit mig igenom det genom att komma hit. Jag vet inte ens var jag ska börja. Som sagt, jag har alltid varit ensam, men det är inte helt sant, jag hade naturligtvis en far och en mor, men det var framför allt den förstnämnde som förnekade mig, för hans största dröm var att få en son. Han lyckades senare, men innan det hände kastade han ut mig på gatan. Modern kunde inte protestera. Jag blev lämnad ensam och återvände ibland till staden för att se om de fortfarande levde. Det dröjde ett tag innan deras drömmar gick i uppfyllelse, då de fick en son. Han har redan vuxit upp en hel del. Vet

du... mamman lade märke till mig en gång. Vi pratade mycket, hon bad mig till och med om ursäkt. Hon erkände också för mig då att hon var gravid igen och skulle föda, men att hon var rädd att det skulle bli en flicka. Hon var rädd att hon skulle sluta som jag. Inte långt efter det här samtalet dog hon. Hon dog tillsammans med sitt barn under förlossningen.

Det var då det slog honom. Han förstod varför Dorota just hade kommit till honom.
Han överväldigades av ilska.

- Du är min syster! Jag tror inte på det! Och du minns mig bara när du är i fara? Du är inte seriös, verkligen. Jag... Jag vet inte vad jag ska säga till dig.
- Stasiu, det är inte så... När jag insåg att du hade kommit till världen, slutade jag att intressera mig för deras liv. Du var den enda jag brydde mig om. Jag iakttog dig, men mer kunde jag inte göra. Om han fick reda på det... skulle han förgöra dig, mamma och mig. Jag kunde inte ta risken. Nu när situationen har förändrats har jag börjat ta några steg för att få reda på sanningen från dig, och det är därför jag är här. För förutom att vi äntligen kan vara tillsammans, så behöver du inte längre bo med din far. Jag vet att det är ett abrupt förslag, men låt oss hjälpa varandra... eller åtminstone stötta varandra fram till en viss punkt.
- Vad menar du med det? Hur skulle jag kunna hjälpa dig? - började en nyfiken Stanislaw fråga. Visionen av ett liv utan sin far var ett tillräckligt övertygande argument för honom.
- Lyssna, jag kommer att fortsätta i skogen, du kommer äntligen att använda din talang och bli populär i Toruń och bortom. Du behöver inte mycket tid för det. En dag, kanske två. Lita på mig, verkligen.

Tystnaden föll. De var tysta.
En sekund passerade. En sekund.
En tredje.
En till.

- Okej, okej. - sa pojken oväntat, och Dorothys mun förvandlades till ett tydligt "O". - Nej, jag litar inte på dig, men ett liv utan den här översittaren... Jag är med. Vad vill du att jag ska göra?
- Jag trodde inte att du skulle gå med på det så snabbt. A- men ja. Hmm... du måste göra en amulett åt mig. Jag menar, inte för mig. Jag tar den och lägger den i rätt händer, och sen lämnar du din far. Håller du med?
- Vilken amulett? Är du en häxa?
- Gud förbjud! Nej! Det kommer inte att vara en detaljerad design... bara något att "sälja" dig i de högre... sfärerna. För att visa upp din hantverksskicklighet. Om du kan, visa ditt mästarskap genom att arbeta på den här prydnadssaken. - Med detta sagt gav Dorota Stasi en ametist i sin hand.
- Nåväl... Kom tillbaka nästa kväll. Allt kommer att vara klart då.

De skingrades.

Nästa dag fick Stanislaw låtsas att han inte alls hade suttit stressad hela natten i verkstaden och tillverkat medaljongen. Men han lyckades få den nästan perfekt. Några få finjusteringar och den skulle vara klar. Timmarna gick tills det var dags för honom att återvända hem med sin far.

- Far, jag kommer tillbaka senare eller stannar här över natten. Vänta inte på mig.
- Du kommer att mejsla ut de där djävulska jobben som vanligt. Jag har ingen tröst från dig, min son, på din ålderdom. - fadern lämnade rummet och smällde igen dörren ljudligt.

Fler timmar gick och det för länge sedan avslutade projektet låg längst ner i Stanislaws ficka, som knappt satt upp för att lyssna efter den förväntade knackningen på Dorothys dörr. Han visste inte hur mycket tid som hade gått, men hans syster hade till slut knackat fram koden som de hade fastställt igår. Pojken öppnade dörren för henne.

- Gjorde du det? - skrupelfritt inledde Dorota samtalet.
- ”Ja”, svarade Staś och tog upp konstverket ur fickan. Flickan höll på att kippa efter andan när hon såg det.
- Ett mirakel. Helt enkelt ett mirakel.

Pojken visste det. Det var förmodligen hans bästa verk hittills och han var oerhört stolt över det. Han kunde inte dölja det leende som började lysa upp hans ansikte.

- Vad är din plan? - Frågade han sin syster.
- I morgon måste du vara redo att lämna din far en gång för alla. Du kommer att göra det på kvällen. Sedan kommer du till Ciasna Street. Där kommer jag att presentera dig för din nya framtid. Idag kan jag inte vara här så länge. Jag måste redan gå. Är allt klart?
- Ja, snarare, ja.
- Bra. Jättebra. Då ses vi i morgon. - Och försvann nästan bakom dörren som om ingenting hade hänt - Vill du ha pepparkakor? - tillade hon hastigt.
- Han hann inte ens avsluta sin mening eller säga tack, för flickan var redan borta.

Situationen var bara märkligt kaotisk. Stasiek kände sig ängslig och började undra om det beslut han hade fattat skulle visa sig vara hans livs största misstag. När han tänkte på allt detta, pojken ändå

hem för att packa det nödvändigaste för ett liv i ensamhet. Vad skulle hans mor säga? Skulle hon stödja visionen om ett liv utan en far, men med en syster vid sin sida? Av alla människor skulle han vilja tillbringa sitt liv med henne.

Hans layette var inte riklig. Vid ett tillfälle fann han sig själv leta igenom skåpen alltför noggrant. Längst ner hittade han en liten bunt som visade sig vara en skiss av hans far i hans ungdom. För ett ögonblick undrade han hur denne unge man, som kom från en fattig familj, kunde ha råd med en sådan lyx, men sedan insåg han att upphovsmannen till detta verk inte var någon skicklig konstnär, utan hans hustru, det vill säga Stanislaws mor.

En tår ringlade sig i pojkens öga. Vad hade hänt med den här leende mannen? Vart hade mannen som hans mor hade älskat tagit vägen? Var han så förkrossad över hennes död? Stanislaw kände sig ännu mer vilsen. Han visste att ordet var sagt och att han var tvungen att följa med Dorota, men känslan av att något var fel hemsökte honom mer och mer. Han försökte fokusera på något annat för att få de negativa tankarna att lämna honom.

Det var dags att lämna sitt gamla jag bakom sig. Solen började gå ner. För att inte göra sin far helt mållös bestämde han sig för att lämna ett dekorerat pepparkakshus på bordet och en kort lapp : *”Jag kommer inte tillbaka. Jag är ledsen för det. Din son.”* Han lämnade sitt hems eldstad för alltid. När Stanislaw gick på gatorna i Toruń mot det okända såg han ett fartyg fullt av utländska, men inte bara, praktföremål på Wisła och tänkte bara på att det snart skulle vara hans produkter som skulle handlas på detta sätt i hansastäderna. Han såg fram emot det.

Närmare och närmare mötesplatsen började alla bekymmer och påträngande tankar lämna honom. Han var inte ängslig, bara glad över tanken på den frihet som väntade honom runt hörnet. Bokstavligen runt hörnet, eftersom han bara var en krök bort från Ciasna Street. Bara runt hörnet... Ängsten återvände dock med fördubblad kraft. Det fanns ingen eller ingenting där... bara en liten bit papper med några få ord på.

För sent, för sent.

Gå hem, det finns en överraskning som väntar på dig.

Stanislaw var sen. Han var övertygad om att meddelandet var från Dorothy. Han ville inte gå hem, men hade han något annat val? Han tvivlade på det. Han skulle inte klara det på egen hand, så återigen gjorde han precis som han blev tillsagd. Han åkte hem.

När han kom in i huset var han redan beredd på ett bråk med sin far, men han möttes bara av en öronbedövande tystnad. Hans far måste ha varit riktigt arg, men Stasiu bestämde sig för att inte vara rädd längre och klev rakt in i lejonets gap. Han antog att hans far satt vid bordet, men han upptäckte något helt annat - han låg på marken. Medvetslös. Pojken sprang fram till honom på en bråkdels sekund.

•Pappa, pappa! - ropade han till honom, samtidigt som han försökte återuppliva honom.

Ingen reaktion. Sonen, som ville ta farväl av sin far, lade sitt gråtande ansikte på sin fars bröst och lade då märke till två saker: pepparkakssmulorna på hans läppar och brevet. Pepparkakssmulor på en mans läppar kan betyda olika saker, men.... Stanislaw kunde inte tro att det han hade lämnat till sin far, det vill säga söta pepparkakor (en gåva från hans

"syster") som låg på bordet hemma som en avskedsgåva, skulle kunna vara orsaken till hans död. Hade han dödat sin far? En känsla av skuld översvämmade hans kropp. Full av förtvivlan gick han fram för att ta upp bunten som låg på bordet och började läsa.

Allt rasade samman. Lita inte på någon.

Ljug inte för någon, särskilt inte för henne.

A.

Stanislaw kollapsade på golvet. Moderlös, faderlös och med en icke-existerande , "syster".

Översatt med DeepL.com (Pro-version)